

Lieta Nr. A420385514
SKA-395/2018
Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Augstākā tiesa
SPRIEDUMS

Rīgā 2018.gada 9.novembrī

Administratīvo lietu departamenta kopsēdē šādā sastāvā:

tiesnese Veronika Krūmiņa
tiesnese Dzintra Amerika
tiesnesis Andris Guļāns
tiesnese Vēsma Kakste
tiesnese Anita Kovaļevska
tiesnese Līvija Slica
tiesnese Ieva Višķere
tiesnese Rudīte Vīduša

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc Uģa Rekkes (pieteikuma iesniegšanas brīdī Reke) pieteikuma par pienākuma uzlikšanu Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldei viņa uzvārdu Iedzīvotāju reģistrā norādīt kā „Rekke” un izdot viņam jaunu pasi ar uzvārdu „Rekke”, un morālā kaitējuma 7114,36 *euro* atlīdzināšanu, sakarā ar Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes un Uģa Rekkes kasācijas sūdzībām par Administratīvās apgabaltiesas 2017.gada 18.janvāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2014.gada 24.aprīlī pieteicējs Uģis Rekke (šajā laikā pieteicēja uzvārds Iedzīvotāju reģistrā bija norādīts kā „Reke”) lūdza Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldi (turpmāk – pārvalde) izsniegt viņam pasi ar uzvārda ierakstu „Rekke” atbilstoši uzvārda ierakstam dzimšanas apliecībā.

Pārvalde 2014.gada 6.augustā pieņēma lēmumu Nr. 24/1-44/462, kurā nolēma atteikt izsniegt pieteicējam pasi, kurā viņa uzvārds būtu rakstīts, dubultojot līdzskani „k”. Lēmumā norādīts, ka pieteicējam jau ir bijušas izsniegtas trīs pases, kurās viņa uzvārds rakstīts „Reke”, un ka uzvārds „Reke” latviešu valodā rakstāms ar vienu burtu „k”.

[2] Pieteicējs vērsās Administratīvajā rajona tiesā ar pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu un morālā kaitējuma atlīdzināšanu. Ar Administratīvās rajona tiesas 2015.gada 23.decembra spriedumu pieteikums tika apmierināts.

[3] Izskatījusi pārvaldes apelācijas sūdzību, Administratīvā apgabaltiesa ar 2017.gada 18.janvāra spriedumu daļēji apmierināja pieteikumu. Tiesa uzlika pienākumu pārvaldei mēneša laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas aktualizēt ziņas par pieteicēja uzvārdu Iedzīvotāju reģistrā kā „Rekke”. Savukārt pieteikumu daļā par morālā kaitējuma atlīdzinājumu noraidīja.

Administratīvā apgabaltiesa secināja, ka pirmās instances tiesa kļūdaini norādījusi, ka tai jāizskata prasījums par pieteicēja uzvārda reģistrāciju, nevis par tā aktualizāciju. Tomēr rajona tiesa pareizi secinājusi, ka pieteicējam noteiktais ierobežojums Iedzīvotāju reģistrā atjaunot iepriekš reģistrēto uzvārdu „Rekke”, saglabājot tā oriģinālo rakstību ar diviem „k”, nav sociāli nepieciešams un samērīgs.

Izvērtējot pieteicēja tiesību aizskāruma būtiskumu, apelācijas instances tiesa konstatēja, ka šajā gadījumā ir aizskartas Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 96.pantā ietvertās tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību, jo pieteicēja uzvārds ir viņa privātās dzīves sastāvdaļa. Tomēr pieteicēja rīcība kopš 1998.gada, kad Iedzīvotāju reģistrā pēc iestādes iniciatīvas tika aktualizēta pieteicēja uzvārda rakstība kā „Reke”, neliecina par to, ka šis aizskārums ir vērtējams kā smags.

[4] Pārvalde iesniedza kasācijas sūdzību par tiesas spriedumu daļā par pienākuma uzlikšanu aktualizēt ziņas par pieteicēja uzvārdu Iedzīvotāju reģistrā kā „Rekke”. Kasācijas sūdzība pamatota ar turpmāk minētajiem argumentiem.

Pārvalde norāda, ka Administratīvā apgabaltiesa nepareizi interpretējusi un piemērojusi Ministru kabineta 2004.gada 2.marta noteikumus Nr. 114 „Noteikumi par personvārdu rakstību un lietošanu latviešu valodā, kā arī to identifikāciju” (turpmāk – noteikumi Nr. 114). No noteikumu Nr. 114 141. un 150.punkta izriet, ka pārvalde būtu tiesīga aktualizēt ziņas par pieteicēja uzvārda rakstību, ja tiktu saņemts Latviešu valodas aģentūras izdots dokuments, kurā būtu norādīts, ka pieteicēja uzvārds latviešu valodā var tikt lietots un personu apliecinošā dokumentā ierakstīts kā „Rekke”. Ņemot vērā faktu, ka pieteicēja uzvārds Iedzīvotāju reģistrā un viņam izsniegtajos personu apliecinošajos dokumentos ir ierakstīts atbilstoši spēkā esošajam tiesiskajam regulējumam, tad pieteicējam nav subjektīvo tiesību lūgt, lai pārvalde viņa uzvārdu raksta, neievērojot noteikumos Nr.114 ietvertās latviešu literārās valodas normas un pareizrakstības noteikumus.

Pārvalde norāda arī to, ka Administratīvā apgabaltiesa nav piemērojusi procesuālo tiesību normu, kuru vajadzēja piemērot lietas izskatīšanā. Proti, pieteicējs nav ievērojis likumā noteikto lietas iepriekšējās ārpustiesas izskatīšanas kārtību. Līdz ar to Administratīvajai apgabaltiesai bija jāatstāj pieteikums bez izskatīšanas, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 278.panta pirmās daļas 1.punktu.

[5] Savukārt pieteicējs iesniedza pretsūdzību par spriedumu daļā par morālā kaitējuma neatlīdzināšanu.

Pieteicējs uzskata, ka Administratīvā apgabaltiesa nepareizi interpretējusi Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likumu. Vērtējot faktiskos apstākļus, Administratīvajai apgabaltiesai bija jāsecina, ka Satversmē noteikto pamattiesību ierobežojums atzīstams par nozīmīgu personas tiesību aizskārumu, kas dod tiesības uz morālā kaitējuma atlīdzinājumu. Kasācijas sūdzībā norādīts, ka konkrētajā gadījumā, lai gūtu morālo gandarījumu, piešķirams atlīdzinājums naudā.

Kasācijas sūdzībā pausts arī viedoklis, ka Administratīvajai apgabaltiesai bija pienākums pieteicēja rīcību vērtēt kopsakarā ar pārvaldes rīcību. Apelācijas instances tiesas spriedumā vispār nav vērtēts pārvaldes rīcības tiesiskais un faktiskais pamatojums un motīvi.

Motīvu daļa

[6] Konkrētajā gadījumā administratīvā lieta ir ierosināta par pienākuma uzlikšanu pārvaldei pieteicēja uzvārdu Iedzīvotāju reģistrā norādīt kā „Rekke” un izdot viņam jaunu pasi ar šādu uzvārdu.

2018.gada 2.martā stājās spēkā grozījumi noteikumos Nr. 114. Izdarot grozījumus, Ministru kabinets paredzēja izņēmumu attiecībā uz aizliegumu personvārdu rakstībā lietot līdzskaņu dubultojumu. Saskaņā ar noteikumu Nr. 114 11.¹2.apakšpunktu personvārdu rakstībā var lietot līdzskaņu dubultojumu, ja attiecīgo uzvārdu lieto citi šīs personas dzimtas vai ģimenes (šaurākajā nozīmē) locekļi, kas ir Latvijas valstspiederīgie.

Līdz ar to pārvalde 2018.gada 9.martā informēja pieteicēju, ka ir mainījies normatīvais regulējums un viņam ir tiesības saņemt personu apliecinošus dokumentus, kuros pieteicēja uzvārds rakstīts, lietojot līdzskaņu dubultojumu. 2018.gada 21.martā pārvalde pieteicējam izsniegusi personu apliecinošu dokumentu, kurā viņa uzvārds ir rakstīts, dubultojot līdzskani „k”.

Ņemot vērā, ka pieteicēja uzvārds Iedzīvotāju reģistrā ir ierakstīts kā „Rekke” un pieteicējs ir saņēmis ar šādu uzvārdu arī personu apliecinošu dokumentu, ir atzīstams, ka konkrētais tiesiskais strīds par pieteicēja uzvārda rakstību Iedzīvotāju reģistrā ir beidzies.

Līdz ar to Augstākā tiesa atzīst, ka atbilstoši Administratīvā procesa likuma 282.panta 7.punktam un 346.¹panta pirmajai daļai tiesvedība lietā šajā daļā ir izbeidzama.

[7] Administratīvā apgabaltiesa daļā par morālā kaitējuma atlīdzinājumu pieteikumu noraidīja. Pieteicējs šajā daļā iesniedza pretsūdzību. Ņemot vērā, ka prasījums par atlīdzinājumu nav pastāvīgs prasījums, tad apgabaltiesas spriedums vienlaikus izvērtējams tiktāl, cik tas attiecas uz iestādes atteikuma aktualizēt ziņas par pieteicēja uzvārdu tiesiskumu.

[8] Personvārds ir viens no cilvēka privātuma kodola elementiem, kas ietilpst Satversmes 96.pantā noteikto privāto tiesību tvērumā (*Satversmes tiesas 2001.gada 21.decembra sprieduma lietā Nr. 2001-04-0103 secinājumu daļas 1.punkts un Augstākās tiesas 2017.gada 4.oktobra sprieduma lietā Nr. SKA-424/2017 (ECLI:LV:AT:2017:1004. A420579912.2.S) 12.punkts*).

Vienlaikus jāņem vērā, ka personvārds ir viena no valodas sistēmas pamatvienībām. Tādējādi tas, atbilstoši kādiem noteikumiem personvārdi tiek rakstīti, ietekmē visu valodas sistēmu (sal. *Satversmes tiesas 2001.gada 21.decembra spriedums lietā Nr. 2001-04-0103*). Jāatzīmē, ka Latvijā gan uzvārdu došanas laikā (19.gs. divdesmitie, trīsdesmitie gadi), gan pēc tam attiecīgā uzvārda ierakstu dokumentos ietekmēja attiecīgā ierēdņa latviešu valodas zināšanas. Piemēram, kā par uzvārdu rakstību norādīja zinātnieks K. Upelnieks: „trūkumi, kļūdas un paviršības, šķiet, būs liekamas uz Gatartas muižas valsts toreizējā „skrīvera” konta, kurš, kā tas no pieminētiem protokoliem vērojams, „rakstos” nav visai stiprs bijis.” (*Upelnieks K. Uzvārdu došana Vidzemes un Kurzemes zemniekiem. Tieslietu ministrijas Vēstnesis, 1936, Nr. 2, 258.lpp.*).

Latviešu valoda kā valsts valoda ir neatņemama Latvijas valsts konstitucionālās identitātes sastāvdaļa. Latviešu valodas konstitucionālais statuss pastiprina juridisko pamatojumu tās lietošanai Latvijas Republikā (*Satversmes tiesas 2001.gada 21.decembra spriedums lietā Nr. 2001-04-0103 un 2013.gada 7.novembra spriedums lietā Nr. 2012-24-03, kā arī 2017.gada 17.novembra lēmums par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr. 2017-01-01*). Latviešu valodas sistēmai atbilstošu, tradicionālu un kodificētu normu ievērošana jebkurā personvārdu rakstībā dokumentos ir viena no valsts valodas statusa īstenošanas sastāvdaļām (sal. *Satversmes tiesas 2001.gada 21.decembra spriedums lietā Nr. 2001-04-0103, secinājumu daļas 4.2.punkts*).

[9] Administratīvā apgabaltiesa, pievienojoties pirmās instances tiesas argumentācijai, atzina, ka konkrētajā gadījumā ir konstatējams Satversmei neatbilstošs pieteicēja pamattiesību ierobežojums. Tādējādi apelācijas instances tiesa atzina par prettiesisku pārvaldes lēmumu.

Augstākā tiesa secina, ka apgabaltiesa pamattiesību ierobežojuma atbilstību Satversmei izvērtējusi, izmantojot Augstākās tiesas un Satversmes tiesas judikatūrā norādītos kritērijus. Tiesa ir norādījusi to, kādas Satversmē noteiktās pamattiesības ir ierobežotas, kā arī izvērtējusi, vai šāds ierobežojums ir noteikts ar pienācīgā kārtībā pieņemtu normatīvo aktu, kā arī to, vai ierobežojumam ir legītīms mērķis. Izvērtējot pamattiesību ierobežojuma samērīgumu, apgabaltiesa atzinusi, ka nepastāv sociāla nepieciešamība demokrātiskā sabiedrībā noteikt ierobežojumus dzimtas uzvārda vēsturiskās formas rakstībai. Līdz ar to tiesa atzinusi, ka noteikumi Nr. 114, ciktāl tie liedz pieteicējam lietot līdzskaņu dubultojumu dzimtas uzvārda vēsturiskās formas rakstībā, neatbilst Satversmei. Augstākā tiesa nesaskata kļūdas šajā novērtējumā.

Jāņem vērā arī fakts, ka, izdarot grozījumus noteikumos Nr. 114, ir atrisinājies strīds par pieteicēja uzvārda rakstību un pārvaldes kompetenci, iekļaujot vai aktualizējot ziņas par personu Iedzīvotāju reģistrā. Ministru kabinets, izvērtējot pamattiesību ierobežojuma samērīgumu, arī ir secinājis, ka nepieciešams grozīt noteikumus Nr. 114, lai atļautu lietot līdzskaņu dubultojumu dzimtas uzvārda vēsturiskās formas rakstībā.

[10] Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma mērķis ir nodrošināt privātpersonai Satversmes 92.panta trešajā teikumā un Administratīvā procesa likuma 92.pantā noteiktās tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu par mantisko zaudējumu vai nemantisko kaitējumu, kas tai nodarīts ar iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību.

Saskaņā ar Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 9.pantu (*redakcijā, kas bija spēkā laikā, kad pieteicējs vērsās iestādē un tiesā*) morālais kaitējums ir personiskais kaitējums, kas izpaužas kā fiziskās personas ciešanas, kuras tai izraisījis būtisks šīs personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu prettiesisks aizskārums.

No minētās normas izriet, ka morālā kaitējuma atlīdzinājuma pamats ir nevis jebkurš personas tiesību ierobežojums, bet būtisks tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu prettiesisks aizskārums. Līdz ar to tiesai vispirms ir jākonstatē šāds aizskārums. Ja tiesa konstatē, ka šāds aizskārums ir noticis, tad atbilstoši minētā likuma 14.panta pirmajai daļai morālā kaitējuma atlīdzinājumu nosaka atbilstoši aizskarto tiesību un ar likumu aizsargāto interešu nozīmīgumam un konkrētā aizskāruma smagumam, ņemot vērā iestādes rīcības tiesisko un faktisko pamatojumu un motīvus, cietušā rīcību un līdzatbildību, kā arī citus konkrētajā gadījumā

būtiskus apstākļus. Kaitējumu var atlīdzināt, atjaunojot tiesisko stāvokli, atvainojoties un/vai piešķirot kompensāciju naudā.

Tādējādi morālā kaitējuma atlīdzinājumu, tā veidu un apmēru nosaka, ņemot vērā tiesību aizskāruma būtiskumu un kaitējuma smagumu.

[11] Izvērtējot lietas faktiskos apstākļus un pieteicēja norādītos argumentus, kas saistīti ar morālā kaitējuma izvērtējumu, Administratīvā apgabaltiesa nav atzinusi kaitējumu par smagu un tādēļ nav lēmusi par atlīdzinājuma piešķiršanu naudā. Kasācijas sūdzībā norādīts, ka Administratīvā apgabaltiesa aprobežojusies vienīgi ar pieteicēja veikto darbību analīzi.

Augstākā tiesa atzīst par pamatotu apelācijas instances tiesas spriedumā konstatēto, ka pieteicējs nav izmantojis savas zināšanas, praktiskās iespējas un darījis visu no viņa atkarīgo, lai risinātu jautājumu par viņa uzvārda rakstību. Proti, pieteicējs 2011.gadā pirmo reizi vērsās pārvaldē ar iesniegumu par viņa uzvārda rakstību, lai gan kopš 1998.gada Iedzīvotāju reģistrā pēc iestādes iniciatīvas tika aktualizēta pieteicēja uzvārda rakstība kā „Reke”. Pārvalde pieteicēja iesniegumu pēc piekritības nosūtīja Latviešu valodas aģentūrai, kas sniedza atbildi, ka pieteicēja uzvārds ir rakstāms ar vienu līdzskani „k”. Minēto lēmumu pieteicējs neapstrīdēja un nepārsūdzēja. Ar jaunu iesniegumu par dzimtas uzvārda rakstību pieteicējs pārvaldē vērsās 2014.gadā. No Administratīvā procesa likuma 96.panta personai izriet pienākums savu zināšanu un praktisko iespēju robežās darīt visu iespējamo, lai samazinātu savu kaitējumu.

Lai novērtētu kaitējuma smagumu, Administratīvā apgabaltiesa analizējusi arī citas lietas par morālā kaitējuma atlīdzinājumu un pamatoti secinājusi, ka tajās bijuši citi faktiskie un tiesiskie apstākļi. Izskatāmā lieta nav salīdzināma ar lietu, kurā par prettiesisku tika atzīts iestādes atteikums reģistrēt Iedzīvotāju reģistrā jaundzimuša bērna vārdu.

Administratīvā apgabaltiesa ir ņēmusi vērā un izvērtējusi visus atlīdzinājuma noteikšanā būtiskos apstākļus. Augstākā tiesa nesaskata kļūdas apgabaltiesas veiktajā faktisko apstākļu novērtēšanā un tiesību normu piemērošanā.

[12] Kā norādījusi Satversmes tiesa, fiziskās personas ciešanas nav izmērāmas naudas vienībās, tādēļ nemantiska kaitējuma „atlīdzības” mērķis nav kompensēt šo kaitējumu (*Satversmes tiesas 2018.gada 18.oktobra sprieduma lietā Nr. 2017-33-03 15.1.punkts*). Tā mērķis ir sniegt mierinājumu cietušajam.

Augstākā tiesa jau iepriekš norādījusi, ka morālais kaitējums ne vienmēr ir atlīdzināms naudā (*Augstākās tiesas 2009.gada 23.decembra sprieduma lietā Nr. SKA-835/2009 (A42292206) 5.punkts*). Arī Satversmes tiesa uzsvērusi, ka Satversmes 92.panta trešajā teikumā ietvertais termins „atbilstīgs atlīdzinājums” nav interpretējams tādējādi, ka ar to būtu saprotams tikai naudas maksājums. Minētais termins ietver jebkuru taisnīgu gandarījumu, kas konkrētajā tiesiskajā situācijā ir samērojams ar personas tiesību aizskārumu (*Satversmes tiesas 2012.gada 6.jūnija sprieduma lietā Nr. 2011-21-01 11.1.punkts*).

[13] No Satversmes 92.panta trešā teikuma izrietošie vispārējie principi par atbilstīga atlīdzinājuma noteikšanu ir konkretizēti Administratīvā procesa likumā, savukārt to piemērošanas kārtība ir noteikta Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likumā.

Administratīvā procesa likuma 94.panta ceturtā daļa paredz, ka atlīdzināšanas pienākumu attiecīgais publisko tiesību subjekts var izpildīt, atjaunojot stāvokli, kāds pastāvēja pirms zaudējuma vai kaitējuma nodarīšanas, vai, ja tas nav iespējams vai ir iespējams tikai

daļēji, vai tas nav adekvāti, samaksājot atbilstīgu atlīdzinājumu naudā. No minētā izriet likumdevēja noteiktās prioritātes atlīdzinājuma veidu izvēlē, t.i., pirmkārt, tiek atjaunots stāvoklis, kāds bija pirms zaudējuma vai kaitējuma nodarīšanas, un tikai tad, ja tas nav iespējams vai nav adekvāti, personai izmaksā atlīdzinājumu naudā. Ja cietušās personas agrāko stāvokli ir iespējams atjaunot, priekšroka būtu dodama dabiskajai restitūcijai. (*Satversmes tiesas 2012.gada 6.jūnija sprieduma lietā Nr. 2011-21-01 11.1.punkts*). Šādu principu likumdevējs ietvēris arī Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14.panta otrajā daļā.

Konstatējot to, ka praksē pastāv problēma ar dzimtas uzvārda vēsturiskās formas rakstību, Ministru kabinets grozīja noteikumus Nr.114 un prioritāti piešķīra personas pamattiesību aizsardzībai iepretim tādai konstitucionālai vērtībai kā latviešu valoda. Līdz ar to normatīvajos aktos ir paredzēts izņēmums no latviešu valodas tradicionālā lietojuma par labu dzimtas uzvārda rakstībai tā vēsturiskajā formā. Tādējādi Ministru kabinets izvērtēja pamattiesību ierobežojuma samērīgumu un veica pasākumus, lai nodrošinātu pamattiesību aizsardzību.

Ja normatīvā regulējuma grozījumu rezultātā tiesiskā situācija ir mainījusies un tā rezultātā personai ir iespēja īstenot tādas tiesības, kuras iepriekš normatīvajos aktos nebija paredzētas, tad netaisnīgums tiek novērsts. Līdz ar to šajā gadījumā kompensācijas un samierināšanas funkciju pilda tas, ka tiek atzīts, ka pastāvējis Satversmei neatbilstošs personas pamattiesību ierobežojums un valsts labprātīgi ir veikusi pasākumus, lai novērstu pamattiesību aizskārumu.

Jāņem vērā arī tas, ka pēc grozījumu izdarīšanas noteikumos Nr.114 pārvalde nekavējoties veica darbības, lai novērstu pamattiesību aizskārumu. Līdz ar to pārvalde nekavējoties novērsa Satversmes 96.pantā ietverto tiesību ierobežojumu un atjaunoja tiesisko situāciju, kāda, visticamāk, būtu bijusi, ja Ministru kabinets nebūtu noteicis no Valsts valodas likuma izrietošos ierobežojumus latviešu valodas aizsardzības labad.

Arī Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir secinājusi, ka, izvērtējot konkrētus lietas apstākļus, valsts rīcības prettiesiskuma konstatēšana pati par sevi var būt pietiekama un papildu atlīdzinājuma noteikšana nav nepieciešama (piemēram, *Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2013.gada 16.maija sprieduma lietā „Garnaga v. Ukraine”, iesnieguma Nr. 20390/07, 45.punkts*).

[14] Apkopojot iepriekš minētos apsvērumus, secināms, ka nav konstatējamās kļūdas tiesību normu iztulkošanā un piemērošanā, kuras varētu būt pamats Administratīvās apgabaltiesas sprieduma atcelšanai.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 282.panta 7.punktu, 346.¹panta pirmo daļu un 348.panta pirmās daļas 1.punktu, Augstākā tiesa

nosprieda

Izbeigt tiesvedību lietā daļā, kas ierosināta pēc Uģa Rekkes pieteikuma par pienākuma uzlikšanu Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldei pieteicēja uzvārdu Iedzīvotāju reģistrā norādīt kā „Rekke”.

Atstāt negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2017.gada 18.janvāra spriedumu pārējā daļā, bet Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes un Uģa Rekkes kasācijas sūdzības noraidīt. Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnese	<i>(personiskais paraksts)</i>	V. Krūmiņa
Tiesnese	<i>(personiskais paraksts)</i>	Dz. Amerika
Tiesnesis	<i>(personiskais paraksts)</i>	A. Guļāns
Tiesnese	<i>(personiskais paraksts)</i>	V. Kakste
Tiesnese	<i>(personiskais paraksts)</i>	A. Kovaļevska
Tiesnese	<i>(personiskais paraksts)</i>	L. Slica
Tiesnese	<i>(personiskais paraksts)</i>	I. Višķere
Tiesnese	<i>(personiskais paraksts)</i>	R. Vīduša

NORAKSTS PAREIZS
Augstākās tiesas
Administratīvo lietu departamenta
tiesnese
Rīgā 2018.gada 9.novembrī

V. Krūmiņa

